

a istog je formata kao i latinski misal.⁵⁹ Taj odlomak sadržava gotovo cijelu službu za posvećenje vode na Vodokršće. Latinski misal skupa s tim odlomkom dospio je u budimpeštanski muzej. U njemu se uz latinski tekst nalaze i 53 hrvatske glose. Sada se drži, da sam misal, hrvatske glose i odlomak lektionara pripadaju XIV. vijeku. Također se drži, da je taj misal tek kasnije prenesen iz Zadra u Korčulu, i to najranije krajem XV. vijeka.

F. Menčík priopćuje u Jagićevu Archiv für slavische Philologie,⁶⁰ da se u bečkoj dvorskoj knjižnici u Beču nalazi jedan rukopis iz XV. vijeka, a u kojem se na 38. listu nalaze i dvije malene crkvene hrvatske pjesme, od kojih je jedna pjesma Majci Božjoj, a druga je poznata božićna: U sej vrime godišća; pjesme su pisane latinicom. Na stražnjem listu korica stoji napisano rukom: »Iste liber pertinet ad locum Corčulae, concessus ad usum fratris Lodovici de Corčula per vicarium provinciae tunc temporis fratrem Bernardium ex Arbo.« Prema toj bilješci vidi se, da se rukopis negda nalazio u Korčuli kao vlasnost fratra Ludovika Korčulanina. Stoga i veli Menčík: »Obadvije (pjesme), kao također i sam rukopis, pripadaju XV. stoljeću i bijahu vjerojatno napisane na otoku Korčuli, gdje se rukopis prvobitno nalazio, možda kao vlasništvo franjevačkog samostana.« Pjesme su pisane zapadnim ikavskim dijalektom, a talijanskom ortografijom. Menčíkovu je članku dodao Jagić ovo nekoliko riječi: »Pjesnička vrijednost ovih pjesama nije doduše velika, ali zaslužuje, da se sa literarno-historičkog gledišta istaknu. Budući da naime, prema tvrdnji gospodina pošiljača, rukopis, u kom se one nalaze, nesumnjivo pripada XV. vijeku, to se oni tekstovi mogu pribrojiti k najstarijim sačuvanim primjercima dalmatinsko-hrvatskih crkvenih pjesama. Ovakove crkvene pjesme mora da su se kroz stoljeća neprekinutom uporabom u pojedinim crkvama Dalmacije proširile, prije nego su se zapisale.« Dakako te

⁵⁹ Odlomak lektionara objelodanio je i o njemu prvi pisao Franjo Radić u Glasniku bosansko-hercegovačkog zemaljskog muzeja g. 1890. Dalje su o tome pisali Jelić: op. cit. p. 31, Milan Rešetar: Primorski lektionari (Rad Jug. akademije 134, 136), Janoš Melich: Miskönyv a XIV. századból (g. 1903 u XI. knjizi mađarskog časopisa Magyar könyvszemle) i Franjo Fancev u raspravi Latinički spomenici hrvatske crkvene književnosti 14 i 15 v. i njihov odnos prema crkvenoslavenskoj književnosti hrvatske glagolske crkve. Ova je rasprava izašla kao uvod u izdanje Vatikanskog hrvatskog molitvenika i Dubrovačkog psaltira (Djela Jug. akademije knj. XXXI). Iz nje sam saznao i za rad Melichov, koji nijesam čitao. Rešetar, Melich i Fancev raspravljaju o vezi ovog fragmenta lektionara s ostalim našim primorskim lektionarima.

⁶⁰ G. 1881 p. 267 i dalje.